

ва зло, което ми тие праватъ днесъ, да поведе камъ добро; тие ще да ми развѣжатъ по-скоро рѣцете, и тогава?—тѣшко на сичките мои врагове... съ кръвѣта си щатъ тие да ми отговарятъ...

Влѣзалъ Танчо въ теницата полуубиенъ, получовѣкъ и полутрупъ,—дѣгналъ на сламата; а изъ гърдите му излѣзалъ нѣкакавъ си необикновенъ звукъ.

Скоро това произшествие са разнесе по селото, и сичките селѣне пожалѣха Танча. Нѣкои изъ чорбаджиете мислѣха да отбранатъ Танча и да са оплачатъ отъ Халила предъ пашата; но тие чорбаджие бѣха храбри само на думи—никой не пожела да са кара съ турчинътъ и да осѣжрби неговото турско достоинство. А можеше ли човѣкъ и да очѣква друго отъ нашите чорбаджие? можеше ли той да са чуди, че у тие хора нѣмаше нито душа, нито вѣра, нито сѣрце, нито честность?—Кой изъ тѣхъ би промѣнилъ своятъ рахатажъ за едно